

и си излиза. Той остава зрънцата сами да се нареждатъ, но както и да се нареждатъ, това не е никакво нареждане. Обаче, житни зрънца, поставени въ Божествения хамбаръ, не се натискатъ помежду си, но всѣко отъ тѣхъ има свое опредѣлено мѣсто. Тѣ сж наредени въ система, както нареждатъ книгитѣ въ библиотекитѣ. Всѣки би желалъ да бжде житно зърно въ Божественъ хамбаръ, отколкото житно зърно въ човѣшки хамбаръ.

Казвамъ: въ живота има нѣща желателни, има нѣща нежелателни. Има нѣща желателни, които принадлежатъ на външния животъ; има нѣща желателни, които принадлежатъ на вътрешния животъ. И обратно: има нѣща нежелателни, които принадлежатъ на външния животъ; има нѣща нежелателни, които принадлежатъ на вътрешния животъ. Желателно е, запримѣръ, човѣкъ да е добре облѣченъ външно. Нежелателно е да бжде голъ, съ скжсани дрехи и скжсани обуца. Желателно е човѣкъ да има хлѣбъ, да яде. Нежелателно е да гладува.

Сега, ще ви дамъ първия членъ отъ „Бждещето вѣрую на човѣчеството“: Вѣрвамъ въ Единния Свещенъ хлѣбъ, който ядатъ всички хора, и безъ който никой човѣкъ не може да живѣе. Всѣка религия, всѣко учение трѣбва да започне оттамъ. Който не вѣрва въ Свещения хлѣбъ, той въ нищо не вѣрва, и отъ него нищо не може да стане. Ще вѣрвашъ въ Свещения хлѣбъ, и по три пжти на день ще го опитвашъ. Ще го милвашъ съ ржката си, ще го целувашъ съ устата си и ще кажешъ: Свещениятъ хлѣбъ — това е моето вѣрую. Можешъ да философствувашъ, колкото искашъ; можешъ да вѣрвашъ, въ каквото искашъ, но въ края на краищата, ще опиташъ първия членъ отъ „Вѣруюто на човѣчеството“. Казвашъ: Азъ вѣрвамъ въ Бога. —